

בעמדוין תקיפין, וילקשְׁטָא לֵיה בַתְקוֹנָא וּקְשִׁוּטָא דְלִתְתָּא, בְגַיְן דְהָאִי בְבּוֹדִי יִסְתַּלְקָ, (בַיקָרָא) בְזַבוֹ דֶצְדִּיקְיָא דֵי בָאֲרַעָא.

בגין כה בראתיו. בְגַוְגָנָא דְכָבּוֹד עַלְאָה, דְתָקוֹנִין אלין בֵיה. בריאה לְסֻטָר שְׁמַאָלָא יִצְרָה בִימַנָא בָמָה דָאָת אָמֵר יוֹצֵר אָוֹר וּבּוֹרָא חַשְׁךָ. עֲשֵׂיה בָאֲמַצְעִיתָא בָמָה דָאָת אָמֵר אָנָי יִי עֲשָׂה כָל וּבְתִיב עֲשָׂה שְׁלוּם וּבּוֹרָא רָע, וּבְתִיב עֲשָׂה שְׁלוּם בְמַרוּמִין וּעַל דָא בראתיו יִצְרָתִיו אָפָעֲשִׂיתִיו, בָתָקוֹנָא עַלְאָה. וּעַל דָא, הַוְאֵיל וְאָדָם אֲיַהוּ בָאֲרַעָא, וְאֵית לֵיה לְתָקוֹנָא הַהוּא בְבּוֹדִי עֲבָדִית בֵיה תָקוֹנִין דְכָבּוֹד עַלְאָה, דְאֵית בֵיה אָוֹף הַכִּי בָרְיאָה, וּעַל דָא בראתיו.

בְהַהְוָא בְבּוֹד עַלְאָה, אֵית בֵיה יִצְרָה, וּעַל דָא יִצְרָתִיו, **תָקוֹנָא דָא יְהִבִּית בֵיה בָאָדָם,**

לשון הקודש

בתוקון ויקשוט שְׁלֵמֶתֶה, בשבייל שְׁבָבּוֹדִי הַזָּהָר יִתְעַלָה (בקב"ה) בוכות הַצְדִיקִים שְׁבָאָרֶץ.

בשבייל כה בראתיו, במו הַכָּבּוֹד הַעֲלֵיָן שָׁבּוֹ הַתָּקוֹנִים הַלְלוֹג. בריאה לצד שמאל, יִצְרָה בִימַין, במו שְׁנָאָמֵר יוֹצֵר אָוֹר וּבּוֹרָא חַשְׁךָ. עֲשֵׂיה בָאֲמַצְעָ, במו שְׁנָאָמֵר אָנָי הַעֲשָׂה כָל, וּבְתִיב עֲשָׂה

למְהוֹןִי אֵיתָו בָּאָרֶץ, בְּגַנוֹנָא דְהַהוּא כְבָוד עַלְאָה. בְהַהוּא כְבָוד עַלְאָה, אִית בֵּיה עֲשִׂيه, וַעֲלֵ דָא אָוֹת הַכִּי בְּבָר גַּשׁ, בְּתִיב עֲשִׂיתִיו, לִמְהֹןִי אֵיתָו בְּגַנוֹנָא דְהַהוּא כְבָוד עַלְאָה, דְמַתְקָנו וַבְּרִיךְ לְכְבָוד תַּתָּאָה. מְגַלֵּן, דְהַהוּא כְבָוד עַלְאָה אִית בֵּיה תִּלְתָּה אָלִין. דְכְתִיב בֵּיה, יוֹצֵר אֹור וּבּוֹרָא חַשְׁךְ עֹזֶה שְׁלוֹם. יוֹצֵר אֹור, הָא יִצְרָה. וּבּוֹרָא חַשְׁךְ, הָא בְּרִיאָה. עֹזֶה שְׁלוֹם הָא עֲשִׂיה. וְדָא אֵיתָו כְבָוד עַלְאָה, דָקָא מַתְקָנו וַבְּרִיךְ וַסְפִיק בְּכָל צְרָבִיו לְכְבָוד תַּתָּאָה.

בְּגַנוֹנָא דָא, בָּרָא אָדָם בָּאָרֶץ, דֵאֵיתוּ בְּגַנוֹנָא דְהַהוּא כְבָוד עַלְאָה, לְתִקְנָא לְהָאי כְבָוד, וְלֹאַתְבְּלַלָּא מִכֶּל סְטְרִין. כְבָוד עַלְאָה אִית בֵּיה תִּלְתָּה אָלִין, אָדָם לְתִתְאָ אִית בֵּיה תִּלְתָּה אָלִין. וְלֹאַתְבְּלַלָּא הַהוּא כְבָוד תַּתָּאָה, מַעַילָּא וּמַתָּאָה,

לשון הקודש

הוּא בָּאָרֶץ, בַּמו שָׁאוֹתוֹ כְבָוד עַלְיָין. יִצְרָה. וּבּוֹרָא חַשְׁךְ – הָרִי בְּרִיאָה. עֹזֶה בָאָתוֹ כְבָוד עַלְיָין יִשׁ בּוֹ עֲשִׂיה, וְלֹבֶן שְׁלוֹם – הָרִי עֲשִׂיה. וְזֹה כְבָוד עַלְיָין, אָפְּךְ בָּאָדָם בְּתוֹב עֲשִׂיתִיו, שְׁהָוָא יְהִי בַּמו אָתוֹ כְבָוד עַלְיָין שְׁמַתְקָנו וּמְבָרֵךְ אֶת הַכְּבָוד הַתְּחִתּוֹן. מְנִין לְנוּ

בַּמו בְּן בָּרָא אָדָם בָּאָרֶץ שְׁהָוָא בַּמו אָתוֹ כְבָוד עַלְיָין, לְתִקְנָא אֶת הַכְּבָוד הַזָּה שְׁבָאָתוֹ כְבָוד עַלְיָין יִשׁ שְׁלָשָׁת אלָה? שְׁבָתוֹב בּוֹ (ישעה מה) יוֹצֵר אֹור וּבּוֹרָא חַשְׁךְ עֹשֶׂה שְׁלָום. יוֹצֵר אֹור – הָרִי

למְהוּי שָׁלִים בְּכָל סְטוּרֵין. זֶבָּא אַיְהוּ בֶּר נֶשׁ,
הַזְּבִּי בְּעֹזְבָּדוּי לְמְהוּי בְּגֻנוֹגָא דָא. וְעַל דָא בְּתִיב,
(קהלת ט) בְּכָל עַת יְהִי בְּגִדְיךָ לְבָנִים וְשָׁמַן עַל רָאשָׁךָ
אֲלֵיכָסֶר.

מה לכבוד עלאה, ההוא משחא רבות קדשא לא
אתמנע מגיה, מזרא דעלמא דאתמי. אוף הבי
לבר נש, דעובדו מטלבען תDIR, ההוא (דף קג"ה ע"ב)
משח רבות קדשא, לא יתמנע מגיה תDIR. במא
זבי בר נש, לא תעננא בההוא עדונא עלאה.
בשלחו דיליה. כמה דאייה מעדון על פרטoria
נפשהן דמסבגוי, דכתיב, (ישעה נה) ונפש נענה תשbieע,
מה כתיב בתיריה, או תרעגע על הי' וגוו', דאוף הבי
קדשא בריך הוא רזוי ליה, בכל אינזע עדונין
דמשח רבות קדשא עלאה, דגניד ואתמשח תDIR

לשון הקידוש

את שלשת אלה. ולהתבלל אותו בבוד
תחתון ממעליה וממטה, להיות שלם
בכל האזכדים. אשרי האיש שזכה
במעשיו להיות במו זה. ולבן כתוב,
בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושם על
ראשך אל יחסר.

מה לבוד העליון לא נמנע אותו שם
משחת קדש מסוד העולים הבא - אף
אחדם עדונין של שם משחת קדש
העלيون שנשفع ונמשח תמיד לאותו

לְהַחְזֵא כִּבְוד עַלְּאָה, בְּתִיב וְנֶפֶשׁ נָעֵנָה תְּשִׁבְיעָה, מַה
בְּתִיב בְּתִירִיה, אֹז תְּתֻעֵג עַל יְיָ.

רַבִּי יוֹסֵי וּרַבִּי חִיאָה הוּא אֲזָלִי בְּאוֹרָחָה, וְהַזָּה חַד
טִיעָה טָעֵן אֶבְתְּרִיהָו, אָמַר רַבִּי יוֹסֵי לְרִ'
חִיאָה, אַתְּ לֹז לְאַתְּעַסְּקָא וְלְאַשְׁתְּדָלָא בְּמַלְיָה
דָּאָרְבִּיתָא, דָּהָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הַזָּה אֲזִיל לְקַפְּנוּן, (נ"א
דָּהָא שְׁבִינְתָּא אַזְלָא קַפְּנוּן דְּבַתִּיב (תְּהִלִּים פ"ה) אַזְקָלְפְּנוּי יְהָלוּ) וְעַל דָּא עִידָּן
הַזָּה, לְמַעַבֵּד לִיה (נ"א ל"ה) תְּקִוָּנָא בְּהַדּוֹן בְּהָאֵי אֶרְחָה.
פָּתָח רַבִּי חִיאָה וְאָמַר (תְּהִלִּים ק"ט) עַת לְעַשׂוֹת
לִיְיָ הַפְּרוּ תּוֹרַתְךָ, הָאֵי קְרָא אֲתָמָר,
וְאַזְקְמִיחָה חֶבְרִיאָה. אֲבָל עַת לְעַשׂוֹת לִיְיָ, בְּכָל
וּמְנָא דָאָרְבִּיתָא מְתַקִּימָא בְּעַלְמָא, וּבְנִי נְשָׁא
מְשַׁתְּדָלָן בָּה, בְּבִיכּוֹל, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הַזָּה חַדִּי
בְּעוֹבְדִי יְדוּי, וְתָהִי בְּעַלְמִינוּ בְּלָהּוּ, יְשָׁמִיא וְאַרְעָא
קִיְּמִי בְּקִיְּמִיָּהוּ.

לשון הקודש

כִּבְוד עַלְּיוֹן. בְּתוֹב וְנֶפֶשׁ נָעֵנָה תְּשִׁבְיעָה. הַזָּה לְעַשׂוֹת לוּ (ל"ה) תְּקֹון עַמְנוּ בְּדַרְךָ זֹה.
פָּתָח רַבִּי חִיאָה וְאָמַר, (תְּהִלִּים ק"ט) עַת
לְעַשׂוֹת לְהָיָה הַפְּרוּ תּוֹרַתְךָ. פָּסוֹק זֶה
וְהִיא סָוִחר אֶחָד מְתַפֵּר אֶחָרֵיהם. אָמַר
רַבִּי יוֹסֵי לְרַבִּי חִיאָה, יְשָׁלֵן לְהַתְּעַסְּקָה
וְלְהַשְׁתְּדִיל בְּדָבְרִי תּוֹרָה, שְׁהָרִי הַקְּדוּשָׁה
בְּרוֹךְ הוּא חֹלֵךְ לְפָנֵינוּ, שְׁהָרִי הַשְׁכִּינָה חֹלֵכתִּי
לְפָנֵינוּ, שְׁבַתּוֹב (תְּהִלִּים פ"ה) אַזְקָלְפְּנוּי יְהָלוּ וְלִכְנוּ זֹמְן

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא קָדוֹשׁ אֲבָרִיךְ הוּא בְּנִישׁ כָּל פְּמַלְיאָה דִּילִיה, וְאָמֵר לוֹן, חַמוֹּעַפְּמָא קָדוֹשׁ אֲדִיתְלִי בְּאֶרְעָא, דָּאוּרִיְתִּי מִתְעַטְּרָא בְּגִינִיהָן. חַמוֹּעַבְּדִי יְדִי, דָּאתְוָן אָמְרָתְוָן (תהלים ח) מָה אָנוֹשׁ בַּי תְּזַבְּרָנוּ. וְאַיִלּוֹן בְּדַחֲמָאָן חַדּוֹה דָּמָאִיהָן בְּעַמְיהָ, מִיד פְּתַחְיִי וְאָמְרִי, (שמואל ב ז) וּמִכְעַמְדָה בְּיִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאָרֶץ. וּבְשַׁעַתְאָ דִּיְשְׂרָאֵל מִתְבְּטָלִי מְאֹרְיִתְאָ, בְּבִיכּוֹל, תְּשַׁשׁ חִילִיה, דְּבַתִּיבָ, (דברים לט) צוֹר יְלִדְךָ תְּשִׁיָּה. וּכְדַין בְּתִיבָ, (דברי הימים ב יח) וּכְלָ צְבָא הַשְׁמִים עַזְמָדִים עַלְיוֹן, וְעַל דָּא עַת לְעַשׂוֹת לִיְיָ, אַיִלּוֹן (בני עלפָא) צַדִּיקִיא דָאשְׁתָאָרָן, אַיתָ לֹן לְחַגְרָא חַרְצִין, וְלִמְעַבָּד עַזְבָּדִין דְכְשָׁרָן, בְּגַיְן דְקַוְדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתַתְּקָפָה בְּהָזְבִּיךִיא, וּמְשִׁרְיָן וְאַזְבָּלְסִין דִּילִיה. מַאי טַעַמָּא. בְּגַיְן דְהַפְּרוּ תַּוְרָתָה, וְלֹא מְשֻׁתְּדָלִי בָּה בְּגַי עַלְמָא, בְּדַקָּא יְאֹותָ.

לשון הקודש

ושםweis וְאָרֶץ עַזְמָדִים בְּקִיּוּם. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא קָדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מִקְבֵּץ אֶת כָּל הַפְּמַלִּיהָ שָׁלוֹ וְאָמֵר לָהֶם: רָאוּ אֶת הַעַם הַקָּדוֹשׁ שִׁשְׁ לִי בְּאָרֶץ, שְׁתוֹרָתִי מִתְעַטְּרָת בְּשִׁבְלָם! רָאוּ מְעַשֵּׂי יְדֵי שָׁתְּפָתִים אָמְרָתִים (תהלים ח) מָה אָנוֹשׁ בַּי תְּזַבְּרָנוּ וְהָם, בְּשָׁהָם רְוִאים אֶת שְׁמַתָּרְבָּנוּ, בְּשָׁרִים, בְּדִי שְׁחַקְדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְתַהְזֵקְרָבָן בְּעַמּוֹ, מִיד פּוֹתְחִים וְאֹמְרִים,

הזהר טיען דתוה טעין אבותרייהו, אמר לנו במתו מנייבו, שאלתא חדא בעינא למגדע. אמר רבי יוסף, ודי ארי חדא מהתתקנא קפונ, שאיל שאלתה. אמר, האי קרא, אי כתיב יש לעשות, או געשות, זהה אמריגא הבי. מיי עת. ותו, לעשות ליי, לפני יי' אצטראיך, מיי לעשות ליי. אמר רבי יוסף, בכמה גוונין ארי חדא מהתתקנא קפונ. חד, דחוינן תרין, והשתא חד אן תלהא, ושביגתא אתבלילת בהון. וחד דחשיבנה דלא היהת אלא באילנא יבשתא, ואנחת רעננא בזיתא. וחד, דיאות שאلت, זהואיל ישרית מלא, אימא.

פתח ואמר עת לעשות ליי הפרו תורה. עת לעשות ליי, אית עת. ואית עת. (ק浩ת ג) עת לאחוב ועת לשנא. עת איה לעילא. דההוא עת.

לשון הקודש

בכם בצדיקים ובמחנות ובהמוגנים שלו. היה צרייך להיות מה זה לעשות לה? מה הטעם? משום שהפרו תורה, ולא משתקדים בה בני העולם בראשוי. אותו סוחר שהיה מהטר אחריהם, אמר להם, בבקשה מכם, שאלת אהת ברצוני לדעת. אמר רבי יוסף, ודאי שהדרך מתקנת לפניו, שאל את שאלתה! אמר, הפסוק הזה אם ברוב יש לעשות או געשות - הייתהתי אומר לך. מה זה עת? ועוד, לעשות לה, לפני ה'

רֹא דמְהִימָנּוֹתָא אֵיהֶן. וְדָא אַקְרֵי עַת רְצׁוֹן, וְהָאֵי
אֵיהֶן דְאַתְחִיב בָּר נֶשׁ לְמִרְחָם לִיְיָ תְדִיר, בְּמֵה
דָאֵת אָמֵר (דברים ט) וְאַהֲבָת אֶת יְיָ אֱלֹהֵיכֶת, וְעַל דָא,
עַת לְאַהֲבָת, דָא אֵיהֶן עַת דְאַתְחִיב בָּר נֶשׁ לְאַהֲבָת.
וְאַית עַת אַחֲרָא, דָאֵיהֶן רֹא דְאֱלֹהִים אֶחָרִים,
וְאַתְחִיב בָּר נֶשׁ לְמִשְׁנָא לֵיהֶן, וְלֹא יַתְמִשֵּׁךְ לְפִיה
אַבְתִּירָה, וְעַל דָא עַת לְשָׁנָא, וּבְגַיְן כֵּה בְּתִיב (ויקרא
טז) דָבָר אֶל אַהֲרֹן אֲחֵיךְ וְאֶל יַבָּא בְּכָל עַת אֶל
הַקָּדֵשׁ. (וְהַכָּא).

בְּזַמָּנָא דִישְׂרָאֵל מִשְׁתְּדֵלִי בָאָזְרִיתָא, וּפְקוּדֵי
אָזְרִיתָא, הָהּוּא עַת רֹא דְמְהִימָנּוֹתָא
קְדִישָׁא, מִתְהַקְנָא בְתֻקּוֹנָה, וּמִתְקַשְׁטָא
בְשִׁלְיָמּוֹתָא, פְּדָקָא יָאוֹת. וּבְזַמָּנָא דִישְׂרָאֵל
מִתְבָּטֵלִי מִאָזְרִיתָא, בְבִכּוֹל הָהּוּא עַת, לֹא אֵיהֶן
בְתֻקּוֹנָהָא, וְלֹא אַשְׁתְּבָחָת בְשִׁלְיָמוֹ, וְלֹא בְגַהּוֹרָא

לשון הקודש

(קהלת ט) עַת לְאַהֲבָת וְעַת לְשָׁנָא. עַת הִיא
לְמַעְלָה, שָׁאוֹתָה עַת הִיא סָוד הָאָמֹנוֹת.
בְּתוּב (ויקרא ט) דָבָר אֶל אַהֲרֹן אֲחֵיךְ וְאֶל
יַבָּא בְּכָל עַת אֶל הַקָּדֵשׁ. (וְקָא)
בָזְמַן שִׁישְׂרָאֵל מִשְׁתְּדֵלים בְתּוֹרָה
וּבְמִצּוֹתָה הַתּוֹרָה, אָוֹתָה עַת סָוד
הָאָמוֹנוֹת הַקְדוּשָׁה מִתְהַקְנָתָה בְתֻקּוֹנָה
וּמִתְקַשְׁטָת בְשִׁלְמָות בְּרָאִי. וּבְזַמָּן
שִׁישְׂרָאֵל מִתְבָּטֵלים מִהְתֹּרָה, בְבִכּוֹל

ובדין עת לעשות לי". מאי לעשות. כמה דעת אמר (בראשית ב) אשר בראש אלhim לעשות. מאי לעשות. דاشתארו גופי דשידי, דתקדש יומא, ולא אתעבדו, ואשתארו לעשות, רוחין בלא גופי. אוף הבא עת לעשות, אשтар בלא תקונא, ובלא שלימו. מאי טעמא. משום דהפרו תורה, בגין דאתבטלו ישראל לחתא מפטגמי אורניתא. בגין דההוא עת, הבני קיימא, או סלקא, או נחתא, בגיןיהון דישראל.

אתו רבי יוסף ורבי (דף קג"ו ע"א) חיה ונש��וה ברישיה. אמר רבי יוסף, וזה ליית אנთ פרא, לטעיא אברון. זבאה ארחה דא, דזוביינן למושמע דא, זבאה דרא רבי שמעון שארי בגיןה, דאפיקלו בגין טוריא, חכמתא אשתקנתה תפון. נחתו רבי יוסף ורבי חיה, ואזלו תלתנון בארכחא.

לשון הקודש

אותה עת אינה בתקוניה, ולא נמצאת בשילמות ולא באור, והוא עת לעשות לה. מה זה לעשות? כמו שנאמר (בראשית ב) אשר בראש אלhim לעשות. מה זה לעשות? שנשקרו נופות השדים בשתקדש היום ולא נעשו, ונשקרו לעשות רוחות ללא גופים. אף כאן עת לעשות - נשאר בלי תקון ובלי שלמות.

פָתַח הַהוּא טִיעָא וְאָמֵר (תhalim סט) וְאַנִי תִּפְלֹתִי לְךָ יְיָ עַת רְצׁוֹן אֱלֹהִים בָּרְבָר חֲסֶד עֲנֵנִי בְּאֶמֶת יִשְׁעָה, תְּגִינֵן, אִימָתִי אַקְרֵי עַת רְצׁוֹן. בְּשֻׁעָתָא דְצִבּוֹר קָא מַצְלָאָן. שְׁפֵיר אֵיתָהו, וְהַכִּי אֵיתָהו וְדָאי. דְהָא כְּדַין צְבּוֹר אִמְסְדָרִי וְמַתְקִנִי תְּקוֹנֵן דְהָא עַת, וּבְדַין אֵיתָהו עַת רְצׁוֹן, וְאַצְטְרִיךְ לְמִשְׁאָל שְׁאָלָתָא, דְבְתִיב אֱלֹהִים בָּרְבָר חֲסֶד עֲנֵנִי בְּאֶמֶת יִשְׁעָה דְהָא כְּדַין אַצְטְרִיךְ לְמִשְׁאָל שְׁאָלָתָא.

וְאַנִי: תִּפְלֹתִי לְךָ יְיָ, הָא הַכָּא רְזֹא דִיחְזִידָא. וְאַנִי: דָא דָוד מַלְכָא, אַתָּר דְאַקְרֵי גָאֹולָה. תִּפְלֹתִי: דָא תִּפְלָה. וְהַכָּא אֵיתָהו סְמִיכָא לְגָאֹולָה, דֵאֵיתָהו חָד. פָד אֵיתָהו סְמִיכָה גָאֹולָה לִתְפָלָה, כְּדַין אֵיתָהו עַת רְצׁוֹן. עַת רְצׁוֹן: אֹסֵף הַכִּי, בְּלִילָא אֵיתָהו בְּחַדָּא, עַת חָד, רְצׁוֹן חָד, אַתְּבָלִילָא

לשון הקודש

שרוי בתוכו, שאפלו בין החרים נמצאת רצון וצריך לבקש בקשה, שברוב שם התחכמה. ירדנו רבינו רבי יוסף ורבינו חייא, והלכו שלשתם בדרכם.

פתח אותו הפהר ואמר, (תhalim סט) ואני תִּפְלֹתִי לְךָ הָ, בָרֵי בָּאָן סוד היהוד. ואני – זה דוד הפללה, הטעום מסדר ענני באמת ישע. שנינו, אימתי תִּפְלֹתִי לְגָאֹולָה, תִּפְלֹתִי – זו תִּפְלָה. ובaan הוא סמיכה לגאולה, שהוא אחד. כשהוא סמיך לגאולה, נתקל בשהותם של רצון? בשעה שהציבור מתפללים. יפה הוא, ובד הוא ודא. שהרי או הצבור מוסרים ומתקנים את תקוננה של העת הזאת, או הוא עת

**דָא בְּדָא, וְהוּ תַּדְ. וְדוֹד מִלְפָא בְּעָא לִיחְדָא בְּהָאֵי
קְרָא, יְחִידָא חֲדָא.**

**וְאֵי תִּמְאָ, אָמָא אֶתְמַנְיִ הָאֵי קְרָא, בְּצַלּוֹתָא
דְמִנְחָה דְשִׁבְתָה. יְאוֹת אִיהוּ לְמַהְיוּ בְשִׁבְתָה
בְּהָהִיא צְלֹתָא דְמִנְחָה, וְלֹא בְצַלּוֹתָא דְתַזְולָ, דְוּדָא
לֹאוּ צְלֹתָא דְמִנְחָה דְשִׁבְתָה כְהֹל. בְגִינּוּ דְהָא בְחֹל
בְשִׁעַתָּא דְמִנְחָה, תְלִיא דִינָא בְעַלְמָא, וְלֹאוּ אִיהוּ
עַת רְצֹן. אָבָל בְשִׁבְתָה, דְכָל רְזֻנוֹא אֶתְעָדִי, וּכְלָא
אֶתְכְּלִיל בְּחֲדָא, וְאַף עַל גַב דִידִינָא אֶתְעָר,
אֶתְבְּסָמוֹתָא אִיהוּ, וְעַל דָא אֶצְטְרִיךְ קְרָא דִיחְוֹדָא,
לִיחְדָא כָל דְרָגִין, דְבָד הָנוּ יְחִידָא, דִינָא אֶתְחָבֵר
וְאֶתְכְּלִיל בְּרָחְמֵי, וְאֶתְבְּסָם פָלָא, וּכְדִין עַת רְצֹן
בְתִיב. עַת רְצֹן, כְלִיל פָלָא בְּחֲדָא. וְדִינָא אֶתְבְּסָם
בְּהָהּוּא זְמָנָא, וְהָיוּ חְדֹוחָה בְכָלָא.**

לשון הקודש

בעה ונגידו אחד. וְדוֹד הַמְלָךְ רְצָח לִיחְדָה
בְפִסְקָה הָזֶה יְחוּד אֶחָד.
וְאֵם תֹאמֶר, לִפְהָה הַתְמִנָה הַפִסְקָה הָזֶה
תִתְפְלַת מִנְחָה שֶׁל שְׁבָתָה? גַּאֲהָ הָוּא
לְהִיוֹת בְשִׁבְתָה בְאֹתָה תִתְפְלַת מִנְחָה וְלֹא
בְתִפְלַת חָל, שְׂוֹדָא אֵין תִפְלַת מִנְחָה
שֶׁל שְׁבָת בְמָוְחָל. מִשּׁוּם שְׁהָרִי בְחָל,
בְשִׁעַת הַמִנְחָה, תְלִיא הַדִין בְעוֹלָם וְאַינוּ

מֹשֶׁה אָסַטְלָק מֵעַלְמָא, בְּהִיא שְׁעַתָּא דְצַלּוֹתָא
דְמִנְחָה דְשִׁבְתָּה, בְּשְׁעַתָּא דְעַתָּה רְצֹן
אֲשֶׁתְבָתָה. וּבְהִיא שְׁעַתָּא רְעֵזָה לְעִילָּא, וְצַעַרָא
לְתַתָּא, וְעַל דָּא גַּנְעָלוּ תְּרֵעֵין בְּשִׁבְתָּה, מְשֻׁתָּה
דְמִנְחָה וְלְעִילָּא. מִאן תְּרֵעֵין גַּנְעָלוּ. תְּרֵעֵין דְבִי
מִדְרָשָׁא, בְּגַין לְאַדְבָּרָא לְמֹשֶׁה רְעֵזָה מִהִימָּנָא,
דְּאוֹרִיתָא אַתְבְּטָלָא בְּגִינִיה.

בְּהַהוּא זְמָנָא, בַּי מִדְרָשָׁא דְמֹשֶׁה אַתְבְּטָיל, כָּל
שְׁבֵן אַחֲרֵינוּ. מִאן חַמֵּי תְּרֵעֵין דְבִי
מִדְרָשָׁא דְמֹשֶׁה דְגַנְעָלוּ, דָלָא גַּנְעָלוּ אַחֲרֵינוּ בְּלָהּוּ.
אֲוֹרִיתָא דְמֹשֶׁה עַצְיבָא עַלְיהָ בְּהַהוּא זְמָנָא, מִאן
לֹא עַצְיב. בְּגַין כֵּד כָּל תְּרֵעֵי דְבִי מִדְרָשִׁי גַּנְעָלוּ,
וְאַצְטְּרִיכוּ כָלָא לְצִדְקָא לֵיהֶ לְקַוְדָשָׁא בָּרוּךְ הוּא
בָּאֲרֶחֶת שְׁבָחָא, וְהִינּוּ (תהלים לו) **צִדְקָתְךָ בְּהִרְרֵי אל.**

לשון הקידוש

בְּטָל, כָּל שְׁבֵן הַאֲחֶרִים. מַי רְוָא אֶת
שְׁעֵרִי בֵּית מִרְכָּשׁוּ שֶׁל מֹשֶׁה שְׁגַנְעָלוּ,
וּשְׁלָא גַּנְעָלוּ, בְּלָהּוּ הַאֲחֶרִים?! בְּשַׁתּוֹרָה
הִיה לְמַעַלָּה, וְצַעַר לְמַטָּה, וְעַל זה
גַּנְעָלוּ הַשְׁעָרִים בְּשִׁבְתָּה מְשֻׁעַת הַמִּנְחָה
וּמַעַלָּה. אַילוּ שְׁעָרִים גַּנְעָלוּ? שְׁעֵרִי בֵּית
הַמִּדְרָשָׁ, בְּדִי לְהִכְפִּיר אֶת מֹשֶׁה הַרוּעה
הַנְּאָמֵן שַׁתּוֹרָה הַתְּבִטְלָה בְּגַלְלוּ.

בְּאַזְטָו וּמִן בֵּית מִדְרָשָׁו שֶׁל מֹשֶׁה

תַּלְתָּא אִינּוֹן דְּאַסְתָּלְקוּ מַעַלְמָא בְּהָאי זְמַנָּא,
וּבְלָהִו בְּלִילָו בְּמַשָּׁה. חד, משה נביאה מהימנא עלאה. וחד, יוסף צדיקא. וחד, דוד מלכא. בגינוי כה, תלת איזוקי דיגוי הכא, חד איהו דיוסף זבא, קדים לבל הגוי, ודא איהו צדקתה בהררי אל משפטיך תהום רעה וגוי, דא יוסף, דאיהו בלחוודי בהררי אל, בכלחו טוריין עלאין. וחד משה נביאה מהימנא, ודא איהו דבתיב, (תהלים עא) וצדקה אלhim עד מרום אשר עשית גדוות, בגין דאיהו נטיל לבל סטרין, ימיגנא ושמאלא. וחד איהו דוד מלכא, ודא איהו דבתיב, (תהלים קיט) צדקתה צדק לעולם ותורתך אמת, לעולם: דוד מלכא.

כְּדִין אַתְּבִנֵּישׁ כֹּלֶא בְּהָאי זְמַנָּא, תֹּרֶה שְׁבָכְתָב,
וִתֹּרֶה שְׁבָעֵל פָּה. ועל דא בהאי זמנא

לשון הקודש

שלשה הם שהסתלקו מן העולם ביום
 חותה, ובולם בלילה במשה. אחד - משה
 הנביא הנאמן, והוא שבתוב (שם עא)
 ואזכה הנאמן העליון, ואחד - יוסף
 הצדיק, ואחד - דוד המלך. מושם בכה
 יש כאן שלשה איזוקי דין. אחד הוא של
 יוסף הצדיק קודם לבל אלה, והוא
 צדקתה בהררי אל משפטיך תהום רעה
 וגוי. זה יוסף, שהוא לבתו בהררי אל,
 אז מתבונם הפל בזמנ הוה, תורה

גָּנְעָלוּ תַּרְעִי דָּאוֹרִיתָא, וְגָנְעָלוּ תַּרְעִי דֶּבֶל עַלְמָא,
בְּהָאי זְמָנָא.

בְּשֻׁעַתָּא דמיית יוספֿ צדיקא, יבשו מקוריין
וּמְבוּעֵין, וּבְלַהוּ שְׁבָטִין נִפְלוּ בְּגִלוּתָא,
פָּתָחוּ עַלְמָא זָמָרָא, צְדִקָתָךְ פְּהִרְרִי אֵל מְשִׁפְטִיךְ
תְּהֽוּם רְבָה וְגוֹ.

בְּשֻׁעַתָּא דמיית משה, אֲתַחַשְׁךְ שְׁמָשָׁא בְּטִיהָרָא,
וְאֲנְعָלָת תֹּרָה שְׁבָכְתָב, נְהֹרָה
הַאֲסְפְּקָלְרִיאָה דְּנָהָרָא.

בְּשֻׁעַתָּא דמיית דוד מלְכָא, בְּגִישָת סִיחָרָא
נְהֹרָה (דף קנו ע"ב) זָאוֹרִיתָא דְבָעֵל פָה
בְּגִישָת נְהֹרָה. וּמְהַהְוָא זְמָנָא אֲתַגְנִיוֹ נְהֹרִין
דָאוֹרִיתָא, וְאַסְפִיאוֹ מְחַלּוֹקָת עַל מִשְׁנָה, וְחַבִּימִיא
בְּמְחַלּוֹקָת, וּבְלַהוּ תְקִיפִי לְבָא בְּעַרְבּוֹבִיא. וְעַל דָא,

לשון הקודש

שְׁבָכְתָב וְתוֹרָה שְׁבָעֵל פָה, וְעַל זה בַּזְמָן
בָּצָהָרים, וְגָנְעָלה תֹּרָה שְׁבָכְתָב, הָאָור
הָזֶה גָּנְעָלֵי שְׁעָרֵי תֹּרָה, וְגָנְעָלֵי שְׁעָרֵי בָּל
שְׁבָעָה שְׁמַת דָוֵד הַפְלָה, בְּגַסְתָה הַלְבָנָה
אֶת אוֹרָה, וְתוֹרָה שְׁבָעֵל פָה בְּגַסְתָה אֶת
אוֹרָה. וּמְאוֹתוֹ זִמְן גָּנוֹנוֹ אוֹרוֹת הַתֹּוֹרָה,
וְהַתְּרִבָתָה הַמְחַלְקָת עַל הַמִשְׁנָה,
וְהַחֲכָמִים בְּמְחַלּוֹקָת, וּבָל חָקִי כְּלָב
בְּעַרְבּוֹבִיה. וְעַל זה אֵין שְׁמַת הַתֹּוֹרָה
בְּשֻׁעַה שְׁמַת משה, נְחַשֵּׁךְ הַשְּׁמָשׁ

חֶדְוהַ דָאָרִיַּתָא לֹאו אֵיהַ בְּהַזָּהָא זְמָנָא, בְּכָל
דָרְיוֹן דְעַלְמָא.

וּמָה אִינְזָן חֻמְרִי דְתַעֲנִיותַ דְגַזְרוּ רְבָנָן, כֵד מֵית
פְלוֹנִי, גַזְרוּ תַעֲנִיתָ. כֵד הַזָּהָא כֵה, גַזְרוּ כֵה.
(ס"א רְאָ דְהַזָּהָא) וּכְדָה הַזָּהָא בְנִישׁוּ יְתִיר דְחֶדְוהַ דְתַזְרָה
דְבְכָתָב וְתַזְרָה דְבָעֵל פֶה, בְּהַזָּהָא זְמָנָא, עַל אַחֲת
פְמָה וּבְמָה דְאַצְטְרִיךְ לְמַגְעֵל תְּרֵעֵי דָאָרִיַּתָא
בְּהַזָּהָא זְמָנָא.

וּבְגַיְן כֵה אָמְרִין גַנְיַץ צְדוּקִי דִינָא, בְמָה דְאַתְמָר.
חַדְיוֹ רְבִי יוֹסֵי וְרְבִי חִיאָ, וּנְשָׁקוּחוּ בְרִישָׁה
בְמַלְקָדְמַיָּן, אָמְרוּ זְבָא חַוְלָקָנָא בְהָאי אַרְחָא.

תוֹ פְתָח וְאָמֵר. (קהלת ז) הַחֲכָמָה תָעוֹז לְחַכְםָמָה מַעֲשָׂרָה
שְׁלִיטִים אֲשֶׁר הִי בְעִיר. הַחֲכָמָה תָעוֹז לְחַכְםָמָה,
דָא מַשָּׁה, כֵד סְלִיק לְטוֹרָא דְסִינִי לְקַבְלָא
אָרִיַּתָא, אַזְדְעֹזְעָוּ כֵל אִינְזָן רְקִיעָן, וּכְל אִינְזָן

לשון הקודש

וְלֹכֶן אָוָמְרִים אֵת אַלְוַן צְדוּקִי הַדִּין, בַמּוֹ
שְׁנַתְבָּאָר. שְׁמַחוּ רְבִי יוֹסֵי וְרְבִי חִיאָ
וּנְשָׁקוּחוּ בְרָאשׁוֹ פְמַקְרָם, וּאָמְרוּ, אֲשֶׁר
חַלְקָנוּ בְדַרְךְ הוּוּ
עַזְדְעַזְעָן פְתָח וְאָמֵר, (קהלת ט) הַחֲכָמָה תָעוֹז
לְחַכְםָמָה מַעֲשָׂרָה שְׁלִיטִים אֲשֶׁר הִי בְעִיר.
הַחֲכָמָה תָעוֹז לְחַכְםָמָה – זה מַשָּׁה. בְשַׁעַלְהָ
שְׁאַרְיךְ לְגַעַל שְׁעַרְיָה הַתּוֹרָה בָאָתוֹז וּמָן.

מִשְׁרֵין עַל־אַיִן, וְאָמְרוּ קָמִיה, מִאֲרִיה דֶעָלְמָא, וַמָּה
כָל טוֹבָא, וְכָל חֲדֹזה דִילָן, לֹאו אַיְהוּ אַלְא
בָאָרִיךְתָא, וְאַת בְּעֵי לְנַחְתָא לְה בָאָרְעָא. אַתְבְּנִישׁוּ
עַל מְשָׁה לְאָזְקִידִיה בְנוֹרָא, אַתְתַּקְפָ מְשָׁה וּכְיוֹ, כִּמָה
דָאִיקְמוּהָ חֶבְרִיאָא, דָקִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אָפָר לִיה
לְמְשָׁה וּכְיוֹלִי.

אָבָל הַחֲכָמָה תָעוֹ לְחַכְמָם, כָל מָאוֹן דָאַת עַסְק
בָאָרִיךְתָא, וְאַשְׁתַדְלָבָה לְשָׁמֶה, אַתְתַקְפָ
בָה בָאָרִיךְתָא, בְשֻׁעַתָא דָאַצְטְרִיךְ לְמַהְנוּ לִיה
תַקְפָא וְחִילָא, לְאָגְנָא עַלְיהָ בְשֻׁעַתָא דָאַצְטְרִיךְ.
וְהַזָּא תַקְפָא וְחִילָא מָאוֹן אַתְרָ אַתְתַקְפָ. הַדָּר
וְאָמָר, מְעַשְׂרָה שְׁלִיטִים. אַינְנוּ עַשְׂרָ אַמִירָן
דְבָתִיבֵין בָה בָאָרִיךְתָא, דְאַינְנוּ שְׁלִיטִין עַל־אַיִן, דָבָר
גַש אַתְתַקְפָ בְהָוָא בְהָאִי עַלְמָא, וּבְעַלְמָא דָאָתִי כָל
רְזִין דֶעָלְמָא, וְכָל פְקוּדִין, וְכָל חֶבְמָתָא דֶעָיָלָא

לשון הקודש

לְהָר סִינִי לְקַבֵּל תּוֹרָה, הַוְדָעָוָעָוָבָל אָבָל, הַחֲכָמָה תָעוֹ לְחַכְמָם - כָל מַי
אַוְתָם רְקִיעִים וְכָל אַוְתָם מְחַנּוֹת
שְׁמַת עַסְק בְתּוֹרָה וּמְשַׁתְדָל בָה לְשָׁמֶה,
עַלְיוֹנִים, וְאָמְרוּ לְפִנֵּינוּ: רְבּוֹן הָעוֹלָם, וְמַה
מְתַחְזָק בְתּוֹרָה בְשֻׁעה שְׁאַרְיךְ לוּ תַקְפָ
וְחַזָק לְהָגֵן עַלְיוֹ בְשֻׁעה שְׁאַרְיךְ. וְאַוְתָו
תַקְפָ וְחַזָק מָאִיָה מִקּוֹם מְתַחְזָק? חֻר
בְתּוֹרָה, וְאַתָה רֹצֶחֶת לְהָוִרִיךְה לְאַרְץ?!
הַתַּקְבִצְיוּ עַל מְשָׁה לְשִׁרְפוּ בָאַשׁ. הַתַּחַזְקִיכְם
מְשָׁה וּכְיוֹ, בָמָו שְׁבָאָרוּהָ חֶבְרִים,
שְׁאָמָר הַקְרֹוש בְרוֹךְ הוּא לְמְשָׁה וּכְיוֹ.

וַתִּתְאַ, בָּהוּ תָּלֵא, וּבָהוּ אֶתְבְּלֵיל כֹּלָא, וְכֹלָא אִידָּה
בָּאוּרִיְתָא. זֶבֶּאָה חִילְקִיה מְאָן דְאַשְׁתַּדְל
בָּאוּרִיְתָא, לְמַהְיוּ מַתְּקָפָ בְּתַקְפָּא לְעַלְמָא דָאָתִי.

עֲשָׂרָה שְׁלִיטִין, עַשְׁר זִינִי חַכְמָתָא אִינּוֹן בָּה
בָּאוּרִיְתָא, בְּעַשְׁר שְׁמַחַן גְּלִיפִין,
וְאֶתְבְּלֵילוּ בְּשָׁמָא חָד, דְעַשְׁרִין וְתַרְיוֹן אַתְּנוֹן גְּלִיפִין,
רִיוֹן דְעַלְמָא דָאָתִי, בָּאִינּוֹן זִיהְרִין, דָלָא שְׁלֵטָא
עִינָּא לְמַחְמִי, נַאֲפִילָוּ בְּסְכַלְתָּנוּ לְמַנְהָע, וְלְאַסְתְּבָלָא
בְּהַזּוֹא עַדְזָנָא, וּכְסֻפָּא, דְקַזְדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחֲסִין
לוֹן לְצִדְיקִיא לְעַלְמָא דָאָתִי. בָּמָה דָאָת אָמֵר (ישעה
ס"ד) עַזְנָן לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זֹלְתָה יַעֲשָׂה לְמַחְבָּה לוֹ.
פָתֹרָא דָבָר נָשָׁה, מְזַבֵּי לִיה לְמַיְבֵל עַל פָתֹרָא
אַחֲרָא, בְּעַדְזָנָא דְהַזּוֹא עַלְמָא, בָּמָה
דָאָת אָמֵר (שמואל ב ט) בַּי עַל שְׁלֵחָן חַמְלָךְ תָּמִיד הוּא

לשון הקודש

בְּעוֹלָם הָיוּ וּבְעוֹלָם הָבָא, סְדוֹת הָעוֹלָם הָבָא,
אֲוֹתִיות חַקּוּקּוֹת, סְדוֹת הָעוֹלָם הָבָא,
בְּאָוֹתָם זְהִרִים, שָׁאַיָּן הָעַזְנָן שׁוֹלְטָת
לְרִאָות, וְאָפְלוּ בְשַׁכְלָל קְדֻשָּׁת, וְלִדְסְתְּבָל
בְּאָוֹתוֹ עֲדוֹן וְתִשְׁקָה שְׁהַקְדּוֹשׁ בְּרוֹךְ
הָוּא הַוִּרְישׁ לְאָדִיקִים לְעוֹלָם הָבָא, בְּמוֹ
שְׁנָאָמֵר (ישעה ס"ד) עַזְנָן לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים
זֹלְתָה יַעֲשָׂה לְמַחְבָּה לוֹ.
שְׁלֵחָנוּ שֶׁל אָדָם מִזְבֵּחָה אָוֹתוֹ לְאַכְלָל עַל
שְׁלֵחָן אַחֲרָבָעַדְוֹן שֶׁל אָוֹתוֹ הָעוֹלָם, בְּמוֹ

בְּעוֹלָם הָיוּ וּבְעוֹלָם הָבָא. כָּל סְדוֹת
הָעוֹלָם וּכָל הַמְצֻוֹת וּכָל הַחַכְמָה
שְׁלִמְעָלָה וּמִתְּהִלְוִים בָּהָם, וּבָהָם הַכְּלָל
נְכָלָל, וְהַכְּלָל הוּא בְתֹרָה. אֲשֶׁר יָחַק
שֶׁל מִ שְׁמָשְׁתָּדָל בְתֹרָה לְהִיּוֹת מַתְחִזְקָה
בְחִזְקָה לְעוֹלָם הָבָא.

עֲשָׂרָה שְׁלִיטִים – עֲשָׂרָה מִינִי חַכְמָה
הָם בְתֹרָה, בְעַשְׂרָה שִׁמּוֹת חַקּוּקִים,
וּבְכָלָלָו בְשֵם אַחֲרָבָעַדְוֹן שֶׁל עַשְׁרִים וְשִׁתְּיִם